

Šolsko leto 1995/96

Letnik XXVIII

Številka 1

ISKRE

Glasilo škofijske gimnazije Vipava

ISKRAM NA POT

Dragi bralci in bralke! Končno je pred vami prva letošnja številka ISKER. Kot je že v navadi, so se dijaki in dijakinje naše gimnazije potrudili in delček svojega znanja in umetniške žilice spravili na papir. S pomočjo mentorjev se nam je posrečilo te prispevke urediti in izdati 'urbi et orbi', oziroma gimnaziji in širši javnosti.

V tej številki smo si za osrednjo temo izbrali prosti čas. Tako lahko preberete razna mnenja dijakov, ki so prispevali predvsem sadove svojega prostega časa. Poleg tega pa je na voljo še dosti drugega, predvsem veliko del, ki nas navajajo k razmišljanju in poglobljanju. Ker smo tik pred božičem in novim letom, vam želimo blagoslovljen božič ter srečno novo leto 1996!

Uredniški odbor 4. letnika

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

V OBJEMU STENE

Ko sem jih prvič videla, se je njihov duh naselil vame, njihovi lahkotni gibi, elegantni premiki. Držeč se stene, kot pajek na zidu, so počasi dosegali vrhove. Občudovala sem jih, plezalce. Ko sem jih opazovala, sem si predstavljala, da sem tam, v njihovi sredini. Plezam z njimi, tako enostavno je to, tako čudovit šport...

Sklenila sem poskusiti. Priskrbela sem si opremo in začela na umetni steni.

Že sem bila pod steno. Prepričala sem se, da sem dobro zavarovana in začela sem se vzpenjati. Prevzel me je občutek breztežnosti, mislila sem si, da zmorem vse.

Ko sem se spoprijemala z zahtevnejšimi smermi, sem velikokrat naletela na kombinacije, ki sem se jih sprva ustrašila, čeprav sem vedela, da sem zavarovana in se mi ne more nič zgoditi, sem se bala zdrsov, zato sem bila bolj zadržana, s tem pa seveda nisem dosti dosegla.

Sčasoma se privajam na vse, vendar pa je veliko stvari, ki jih ne obvladam, saj se s plezanjem ukvarjam le rekreativno.

Zato se najraje odpravim plezat v naravo, kadar je vreme primerno. najbolj uživam spomladi, ob lepem vremenu in dobrih smereh. Pozimi pa grem v telovadnico, na umetno steno, da si malo okrepim moči. To je namreč šport, ki zahteva moč v rokah in prstih, posebej pa gibčnost, tehniko. Potrebna je tudi velika mera vztrajnosti, brez te bi kaj hitro obupala. Vedno znova se moram pobirati če se mi kaj ne posreči.

Ker za konec nimam kaj drugega napisat, bom malce dolgočasna in dodala bom le še to, da je zame prosto plezanje najlepši in najzanimivejši šport. Je pa tu ena stvar, ki je vsekakor plezalec ne sme poznati: strah pred višino.

Tina Bole

NOČ

List. Temno zelen. Preveč temen. Obdaja ga tema, tema hladne noči, ki je prežeta z izravnostjo. Toda tu in tam se sliši še nekaj. Dežne kaplje, ki počasi drsijo z listja in ponovno padajo v temo. Po dežju je vse tako tiho; tiho in skrivnostno. Narava v tem trenutku ponuja vse in vendar je videti, kot da ne daje nič. Toda srce je vseeno polno nekega čudnega vznemirjenja, ki se širi po telesu in hoče ulti.

Pogosto želim zbežati od tega sveta, ki se mi (včasih) zdi tako krut; ali pa vsaj iti v naravo, v domovino nas vseh, da se napolnim z energijo, močjo, ki ne pozna meja. Počutim se kot majhen, drobcen kamen v gromozanskem kamnolomu. Kot da bi bil pozabljen od vseh, osamljen. A dovolj je nekaj v tej neskončni množici - en sam nasmeh, en sam iskren pogled. Ko srečaš tak pogled, ki ti vliva upanja in manjša obup, se lahko primerjaš z izgubljenim, ki zagleda luč v daljavi, s hribolazcem, ki najde pravo pot na vrh. Najlepši pa je občutek, ki pride za tem; ko začutiš ljubezen, vir našega življenja, temelj našega veselja, ko vidiš, kaj pomeni ljubiti oziroma biti ljubljen. Darovalec tistega najčudovitejšega nasmeha postane zate cilj, ki se mu počasi približuješ; počasi nadgrajuješ svojo ljubezen, in če hodiš po pravi poti, odkrivaš vedno znova nove stvari, ki te presunijo in te ne pustijo praznega. Zdi se ti, kot da se vrtiš okoli tiste svetlobe, da hočeš živeti samo zanjo, da jo hočeš osrečiti in pritegniti k sebi. A vanjo ne vstopiš, dokler ti vhoda ne odpre oseba, ki ti je dala tisti pogled, ki ga pomniš vse življenje, ki te spremlja v sanjah, ki te dviga v težkih trenutkih, ki te omami in te nikoli več ne zapusti. Živim iz ljubezni in vedno bolj se zavedam, da živim samo za ljubezen in srečo, ki jo lahko podarim tudi drugim, ki naj spoznajo, da je vredno živeti, da bližnjim pomagaš in jih osrečuješ.

Ne vidim več lista. Sedaj vidim celo drevo. Drevo in vsak njegov list je posebej osvetljen z nežno in pomirjajočo svetlobo lune - tiste lune, ki nas vse tako privlači. In vse tiste kaplje se zdijo kot majhni biseri, ki prebijajo temno noč.

Aljoša Rehar

BIL JE ZARES ODŠTEKAN DAN

Torek, 13. 7. 1989

Zjutraj sem bil še prepričan, da se bom za nekaj dni odkrižal sestre, ker je bila povabljena k prijateljem. A ko sem prišel v kuhinjo in jo videl, kako za mizo z užitkom "fruštka", sem ugotovil, da je ta "srečen dan brez sestrinega krutega nadzorstva" šel po gobe. Brez zajtrka sem stekel ven in zlezel v krošnjo hrasta, kjer sem zelo rad objokoval svojo nesrečo. V tistem trenutku sem se zdel samemu sebi zelo všeč in prišla me je želja, da bi opisal svoj življenjepis v romanu z naslovom "Revno življenje nekega Mateja, ki se je znašel v krutem nadzoru sestre Martine". Gotovo bi spadala med največje svetovne (če že ne vesoljske) književne uspešnice. Po njej bi posneli film in ta bi dobil Oskarja. Tako me je zaneslo v to sanjarjenje, da sem čisto pozabil, da sedim na veji. Mahal sem, brcal, kričal in poskakoval na tisti revni, trhli veji toliko časa, da lahko sami ugotovite, kaj se zgodi v nadaljevanju. Gospa Veja se me je naveličala in skupaj z menoj poletela. Tisti strašni "JOOJ" pa bom izpustil, ker nočem, da bi Vas bolela "uha".

Ves črn od modric, ki sem jih dobil kot kaskader na veji, in tistih, ki mi jih je naložila moja ljuba sestra, sem prišel k že mrzlemu zajtrku. Kot po navadi so bila na mizi ocvrta jajca. ČE BODO TUDI JUTRI, BOM PONOREL!!! Pritožil se bom na vrhovno sodišče v Ljubljani. Ne. Raje bom uvedel gladovno stavko. Mama in oče me bosta opazila in Martina se bo požrla od jeze, ker mi bodo starši dali prav.

Popoldne sem v krutem nadzorstvu sestre Martine odšel na bajer. Kopal sem se v Lokavščku toliko časa, da sem čisto pomodrel in navkljub vsem grožnjam Martine, ki so bile tako krute in strašne, da bi sodile za v srednji vek, nisem hotel ven. Zmerjal sem jo za kopensko podgano. (Tako pravimo pomorščaki ljudem s kopnega. P. S.: Moj poklic je in bo pomorščak.). Skočila je v vodo in me ujela. Videlo se je, da je delala tečaj plavanja. Čudim pa se, da sem preživel. Tunkala me je toliko časa, dokler nisem bil že ves mlahav. Potem me je dvignila, da sem malo zadihal. Ko sem vdihnil približno dva litra zraka., pa me je začela daviti. To je bilo najstrašnejše davljenje, ki sem ga kdaj videl (doživel). Ko je končala z očitki, sem splaval ven. Ni se mi zdelo varno, da bi jo še izzival. Je pa že več vredno življenje. Posušil sem se na soncu in odšel k skupini, kjer so igrali odbojko. Ko sem se vključil v igro, sem se nečesa spomnil. Šel sem, vzel platenko, ki smo je rabili za igro v vodi, jo natočil z mrzlo vodo iz Lokavščka in odšel proti skupini, kjer so igrali tarok. Martina je bila s hrbtom obrnjena proti meni in tega sem bil vesel. Neslišno sem se prikradel za njen hrbet in jo oblił. Nato sem se, v vsej naglici, ki sem jo premogel, obrnil in stekel proti drevesom v bližini. Kazalo je, da so se vsi bogovi zarotili proti meni, kajti ko sem preplezal prva dva metra, sem ugotovil, da me nekaj zbada. Pogledal sem

natančneje in opazil, da plezam po akaciji polni trnov. Zarjovel sem in skočil. Nagrada - Martinine in kaskaderske modrice. Ker nisem hotel, da bi videli mojo rdečico in moj jok, sem odšel domov.

Doma pa ... Mislim sem, da me bodo pomilovali in mi dali prav. Doživel pa sem ravno nasprotno. Mislim, da si znate tudi sami predstavljati, kaj je sledilo.

Danes je bil zares odštekan dan!

Matej Batič

ISKALCI ŽE DAVNEGA

Iskali smo jo na križu, v kapeli, v mošejah in visokih katedralah. Sledili smo ji v tempelj Dalajlame in v piramide Egipčanov, a je nismo našli.

Mirno stopam po gozdni stezi. Obdaja me samo narava z gozdnimi šumi. Zavedam se vsakega koraka posebej. Vstopil sem v varstvo gozda. Temna gmota me obkroža z vseh strani. Veter hiti mimo vogalov in mi kuštra lase. Stojim pred nizkim prepadom. Pogled mi uide na gozd, prepleten z različnimi barvnimi odtenki narave. Prišel sem, da bi se umiril, pospravil nered v svojem podstrešju.

Odrpavili smo se na Streho sveta in v Dolino kraljev; potopili smo se globoko v morje in poteteli visoko v nebo, a nikjer ni bilo sledu za njo.

Korakam po jasi. Mračna senca za menoj je vedno manjša. Bližam se stvarnosti. Misli mi uhajajo na vsakdanje težave in na življenje v realnosti, ki sem jo za hip odklopil. Prepuščam se glasovom kotalečega se kamenja pod nogami in leteče jate ptic nad seboj. Vse je prežeto s spokojnostjo, tisto spokojnostjo, ki jo poskušam vsakič znova najti.

Izpraševali smo pri filozofih, a bilo je preveč za njihovo doumevanje. In pri starih indijskih vračih, toda tudi ti so jo znali le opisati.

Hodim po asfaltni cesti. Že se spušča mrak. Mimo mene je ravnokar švignilo dvoje drvečih luči. Pri sosedih je slišati kričanje otrok. Doma sem. Spet sem jo zaman poklical, da bi mi odgovorila, da bi se postavila predme in mi pogledala v oči.

Vrnili smo se domov. Utrujeni od brezupnega iskanja. Vsak je odšel na svoj dom, vsak se je vrnil v krog svoje družine. Vstopil sem v sobo in z iskrico upanja zamižal. In tedaj se mi je razkrila. Bila je ves čas tu - v meni, v moji družini, v vsakem bližnjem. Nikjer drugje mi ni bilo usojeno, da bi jo dobil. Določeno je bilo, da jo bomo spoznali samo v sebi, v svoji notranjosti.

Ne vem, če je to ljubezen ali resnica, vera ali bistvo našega življenja. Je samo tisto. Tisto, kar iščemo.

Aljoša Rehar

IZLET V JEZUSOVO SRCE

"Danes se odpravljamo na izlet v Jezusovo srce. Odkrivali bomo najskrivnostnejše globine tega srca. Da pa bomo to sposobni narediti, moramo odpreti najprej svoja srca delovanju Svetega Duha ..."

S temi besedami se je začelo romanje v Paray-le-Monial. To majhno mesto bi bilo ravno tako "neznano", kot je npr. Vipava, če se v njem ne bi rodila svetnica Marjeta, ki je znala prisluhniti Jezusu. Bila sta "stara prijatelja" in некоč ji je pokazal svoje srce in ji rekel: "Poglej to srce, ki tako zelo ljubi svet, deležno pa je le sovraštva in prezira."

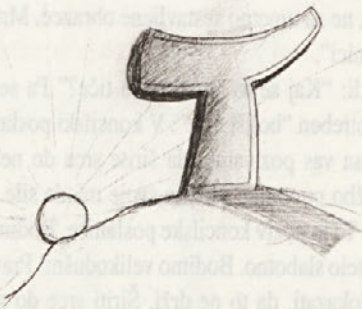
To je dogodek, ki je "kriv", da se štiri tisoč mladih zbere tu vsako leto, da bi se posvetili temu ranjenemu srcu. In prvo, kar sem opazila ob prihodu v Paray, je ravno ta množica mladih, ki na novo odkriva vrednost vere. Vsi ti nasmejani obrazi, sproščena molitev, slavljenje Boga z dvignjenimi rokami - nekaj neverjetnega. Najprej ne moreš verjeti, da je to mogoče, potem te pa kar samo povleče vase.

V teh sedmih dneh se je zgodilo marsikaj, med drugim tudi izlitje Duha, ko sem res začutila, da Sveti Duh deluje (kar se mi ni zgodilo pri birmi); maše so postale povsem novo odkritje - polne, vesele, zanimive, nič dolgočasje in monotonosti, po spovedi se res počutim očiščena - ni le rutina kot dotlej. Zvečer pa višek dneva - nočna adoracija v kapeli prikazovanj pred Najsvetejšim.

Ko smo se vračali, kar nismo mogli verjeti, da smo preživeli en teden in ne le nekaj trenutkov. Mislim, da to pove vse.

Ker bi to doživetje rada delila z vami, vas vabim na letošnje romanje (pod imenom: "Iz njegovega osrčja bodo tekla žive vode", od 11. do 18. avgusta. Vodi ga skupnost Emanuel, ki tudi sprejema prijave (tel. 126-22-86 - čimprej).

Andreja Bole

LEPO JE BITI MLAD

Lepo je biti mlad. A na žalost je na svetu preveč mladih starcev. Ker ne znajo živeti lepe mladosti, prehitro ostare in morda nikdar v življenju ne bodo srečni, ker ne bodo dozoreli.

Prav gotovo hočemo vsi živeti srečno in v človeškem rodu ni nikogar, ki se ne bi strinjal s to trditvijo - ne da jo sploh izgovorimo.

Kako te torej iščem, Gospod? Kajti s tem, da iščem Tebe, svojega Boga, iščem srečno življenje. Iskal Te bom, da bo živela moja duša po Tebi. Zakaj, kakor živi moje telo po moji duši, tako živi moja duša po Tebi. Te besede modrosti je napisal sv. Avguštin.

Res je. Le z Bogom in v Bogu smo srečni. Naša sreča je odvisna od naše vere in zaupanja v Boga. Vezi z Bogom utrjujemo z molitvijo. Španski jezuit Heredia je napisal knjigo o molitvi. V njej ugotavlja, da je nemoč naše molitve v nezaupanju. Dodali bi, da je nezaupanja in slabokrvnosti naše molitve krivo to, da smo v molitvi le mi, ni pa Boga. Sami, zagledani vase in v svoje skrbi, s premikanjem ustnic. To je velikokrat vsebina naše molitve. In tako molimo desetletja in ostajamo isti. Molitev nas ne poduhovi. Edina molitev mnogih družin je očenaš pred jedjo. Koliko je Bog navzoč pri tej molitvi? Navadno so misli obrnjene v jed, ne pa v Boga. Take so premnoge molitve od duhovniškega brevirja do zdrdranih očenašev preprostih delavnih ljudi.

Ni čudno, da taka molitev ne ustvarja svetnikov. Mnogi ljudje celo življenje molijo in celo življenje živijo v grehih. Vse to je "v skladu" z njihovo vernostjo. Koliko tožb zaradi raztresenosti! Pa bi bilo le eno potrebno: minuta popolnega molka, da bi se zgrnila nad nas Božja pričujočnost. Ne le, da danes ni časa za molitev, tudi pri molitvi ni časa za zbranost. Mudi se nam in moramo na hitro dokončati molitvene obrazce, nismo pa našli stika z Bogom. Truš in hitrica sta vdrla v našo molitev. Pa je samo ena rešitev. Imeti moramo pogum za samostojno molitev, četudi brez premikanja ustnic. Najprej bi morali kot apostoli prositi: "Gospod, nauči nas moliti!" Gre za duha molitve, ne za umetno sestavljene obrazce. Mrtva črka ostane mrtva, če ne molimo Boga "v duhu in resnici".

Pa boste rekli: "Kaj se to nas mladih tiče?" Pa se nas tiče! Na mladih svet stoji. Vsi čutimo, da nam je potreben "boljši svet". V koncilski poslanici mladim piše: "V imenu Boga in njegovega sina Jezusa vas pozivamo, da širite srca do nebesnih širin." Poslušajte klic svojih bratov in njim v službo pogumno vložite svoje mlade sile. Mladi, vložimo svoje mlade sile v službo svojih bratov. To je poziv koncilске poslanice. Bodimo čisti! Kakšna moč je že v tem: biti čist v duši, čeprav je telo slabotno. Bodimo velikodušni! Pravijo, da nam Slovencem tega manjka. Mladina bi mogla dokazati, da to ne drži. Širiti srce do svetovnih širin ne smejo biti le lepe besede, ampak dejstvo. Papež in koncilski očetje računajo na mladino. Če ta ne bo ustvarila

boljšega sveta, kdo ga bo? Današnja mladina je bodoči rod, ki bo krojil zgodovino sveta. Čim več je take mladine, tem več je upanja na boljši svet.

Naj končam še z mislijo, ki jo je povedal Lacordaire. "Mlad človek ne sme reči: 'Rešiti hočem svojo dušo', ampak: 'Rešiti hočem svet'."

Uroš Lutar

KAJ SEM?

Pol šestih študij. Ne da se mi! Pogledam skozi okno. Sije sonce in obenem padajo težke deževne kaplje! Zanimivo. Pogledam v zrak: težki, črni oblaki se bližajo Vipavi! Začenja pihati veter! Nad nami že zaslišim zapiranje polken. Čakam, kdaj se bo pojavil Stanko z besedami: "Zaprte škuore!" A njega ni! Obrnem se nazaj ven. Deževati je že prenehalo. Ne, spet je začelo. Pa spet je nehalo. In spet začelo.

Kaj nisem v življenju tudi jaz takšen! Nekaj začnem, pa opustim, in spet začnem, pa znova opustim! Prav nobenega značaja nimam! Zelo redke so stvari, ki sem jih začel, pa tudi dokončal! In zakaj? Ker sem len? Mogoče, toda tu mora biti nekaj več: nevera! "Nevera?" Da, nevera. Kajti kdor veruje v Vsemogočnega, mu ne bo kradel časa, kot mu ga kradem jaz! On mi je dal talente in jaz, kaj sem naredil z njimi? Potisnil sem jih v najtemnejši kot in lepo lenarim, kot da sem največji "buteč" na svetu, ki ga nihče ne mara! Na žalost pa nisem sam! Takih, kot sem jaz, vidim iz dneva v dan več. O njih berem v časopisu: "... v poslovnem pismu je med drugim zapisal, da ga nihče nima rad!..." Ali je to način, da pridemo tja, kamor je namenjeno vsakemu priti? Prav gotovo ne! Kje naj začnem? Pri sebi? Ne, pri mojem odnosu do Njega! Ker edinole On mi lahko pomaga! On, ki je pomagal že tolikim, bo gotovo pomagal tudi meni! Moja volja je izničena, toda On jo lahko ponovno postavi pokonci in mi pomaga vstati! Pomagal mi bo, da iz sebe "nekaj" naredim! Toda, to ne bo šlo kar tako, da mu bom rekel: "Gospod, zdaj pa naredi nekaj iz mene!" Nikakor! V bistvu si bom moral sam pomagati, On mi bo le kazal smernice in me vzpodbujal! Pokazal mi bo, kakšno službo mi je namenil v življenju, in tako bom vedel, da nisem zgolj nekdo, ki drugim "krade" zrak. Naredil bom nekaj, da bo svet boljši! Toda kaj? Saj res, kaj?... Tak sem kot tisto seme v priliki, ki pade na malo zemlje, hitro vzklije, a ob prvem problemu usahne! Na, pa sem spet na začetku! In vendar nisem! Na koncu sem! Zdaj že vem, da bom z Njegovo pomočjo poskusil nekaj narediti iz sebe! Satan me je imel dovolj dolgo v roki. Dosti časa sem zapravljal, ne bom ga več. "Oče, ti mi boš pomagal! Vodi me!"

Dež že močno pada! Ali to pomeni, da bom tudi jaz to pot vztrajal?

Gregor Bilban

V TIŠINI SE PORODIJO MISLI

Tišina, kaj je to? Poskušajte ostati deset minut z mano, pa vam bo, mogoče, bolj jasno.

Prave tišine človek skoraj ne more več dobiti. Vedno jo nekaj moti. Pravo tišino v našem času lahko pojmujeemo skupaj s šelestenjem dreves. Tišino in mir, pred civilizacijo, dobiš le še v naravi.

Vedno me tišina spravi k razmišljanju. Sedaj, ko sem v razredu, je razred tih. Misli mi bežijo proč, proč, daleč proč. Mislim na dom, kako se bom jutri razveselil, ko bom videl Pivko.

Včasih sem večkrat mislil o preteklosti in o prihodnosti. O preteklosti? Hm! Kaj vse sem v preteklosti "ušpičil". Nič hujšega. Če ne bi kaj "špičil", ne bi bil normalen. Kot zanimivost vam povem: ko sem bil še majhen, sem se pred babico skrtil v mešalec. Verjeli ali ne, res sem se skrtil vanj. Kot vsak nagajiv otrok sem bil tiho, ko me je babica klicala.

Kaj vse človek zagreši, ko gre skozi življenje. Pogledaš nazaj in ugotoviš, kaj si naredil. Potem se kesaš, kesaš se, a to ti ne pomaga.

Kam pa sem sedaj zašel? Dragi bralci in bralke, za danes je to vse. Ne, ne, saj se hecam. Ostal mi je še vsaj en del, o katerem moram pisati. Prihodnost. Človek ne ve, kaj mu bo prinesla. Jaz sem kar odločen o svoji prihodnosti, toda prihodnost lahko pokaže drugače. Svoje življenje bom in sem posvetil že Bogu. Za sedaj sem trdno odločen, da bom sledil Božjemu klicu. Prihodnost lahko pokaže drugače. Lahko me, Bog ne daj, povozi avtomobil. Če mi je to Bog namenil, naj se zgodi Njegova volja. Gospod je dal, Gospod je vzel. Naj bo češčeno njegovo ime. Misel na duhovniški poklic me je spremljala že od mladih nog. Vendar kdo bi otroka, ki hodi v tretji, četrti razred, vzel resno. Ljudje so govorili: "Kaj vse se lahko še zgodi." Tudi sedaj nisem na koncu svoje poti, a bližje sem cilju. Kot sem že rekel, me je ta misel spremljala že od mladih nog. Sošolci so me zafrkavali, toda jaz sem bil tiho. Proti koncu osmega razreda, ko sem

že potrdil dolgo tlečo iskro v sebi, so sošolci ... Ah, kaj govorim, že prej so spoznali, da mislim resno. Razredničarka mi je dejala, da vem kaj je moj cilj, in da mu bom šel naproti. Zadnjih nekaj mesecev sem celo zvedel, da so "določeni ljudje" tudi molili zame. Neka teta, pa ne iz naše župnije, mi je rekla, da moli zame k Bogu. Jaz nisem vedel, kaj bi rekel. Najtežje pa mi je bilo odgovoriti na vprašanje:

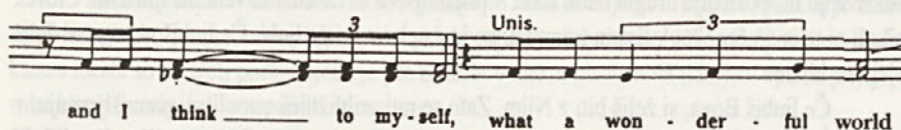
"Kako veš, da te Bog kliče?" Tega občutka se s človeškimi besedami ne da razložiti. To lahko razume le tisti, ki je kdaj enako čutil. Po vseh "kolobocijah" in težavah sem tukaj. Mislim na dom, mislim na prihodnost. Mislim na preteklost. Mislim na domačega župnika. Mislim na jutrišnji dan. če pa že toliko mislim, vas pustim z mojo definicijo misli. Misel je vsaka stvar, ki se rodi v naših glavah. Nasvet: Ne puščajte svojih misli v sebi. Ne zapirajte svojih misli vase. Pustite jih na svobodo. Pustite jim prosto pot. Pustite, da jim zrastejo krila. Odletite na svojih mislih v svet in ga ustvarite boljše za človeka.

Uroš Lutar

Gregor Žilina

KAKO ČUDOVIT SVET!

Z dlanjo sem zajela bistro studenčnico in si jo pljusknila v obraz. Nisem je obrisala; želela sem si, da bi me njena svežina spremljala ves dan. Med smrčanjem (oprosti, če se je razblinilo vzdušje) sem zmolila, ne zrecitala - rekla sem, kaj šepetam: "Tebe ljubim, ... ki si ohranil me nocoj ..."

Tudi danes je bilo lepo; tako kot je bilo včeraj in tako kot bo jutri. Z menoj si delil prijatelje, napor in zabavo, tihoto gozda in bučanje slapa. Pomagal si mi, da sem sprejemala - ne le z očmi in ušesi - ampak v srce. HVALA!

In zvečer sem skupaj s soncem zaprla oči in zavpila v nemo tišino: Kako čudovit svet.

Ana Soban

RAZMIŠLJANJE O LJUBEZNI

Ljubim te. Koliko se te besede uporablja danes! Povsod se jih sliši. Te besede izgubljajo svoj pomen, ne uporabljamo jih več iskreno. Praviš, da ljubiš ptička, pa ga zapreš v kletko. Je to ljubezen?

Ljubezen je darovanje, ne prejemanje. Več kot daš, bolj si zmožen ljubiti. Več kot ljubiš, več imaš. Mladost je čas, ko ljubezen v nas zori. Takrat poskušamo doumeti smisel ljubezni in v odkrivanju in spoznanju drugih okoli sebe, v prijateljstvu se zavedamo veličine ljubezni. Človek nikoli ni tako srečen, kot v tistem trenutku, ko je z nekom, ki ga ljubi. Če ljubiš nekoga, si želiš njegove bližine.

Če ljubiš Boga, si želiš biti z Njim. Zato se mu približuješ v molitvi, premišljevanju, v delu ... Človek srečuje Boga v svojem bližnjem, mlad človek pa posebej v svojih prijateljih in tudi v odraslih (starših, duhovnikih ...). Tako je Bog ob tebi in čutiš njegovo bližino. Bog je ljubezen, ki jo čutiš, ko se zate daruje. Jezus je dal svoje življenje, da nas je osvobodil sužnosti greha.

Odpri kletko, spusti ptička in pojdi v naravo; tam boš videl, da je na pravem mestu in srečen boš. Želeti drugemu srečo in ob tem biti srečen, to je ljubezen. Zato oprosti, če te doslej nisem ljubil na ta način. Rad bi bil tvoj prijatelj.

n.n.

KALIMERA, KALISPERA . . . VEČ PA NE ZNAMO

Začeli smo z mašo, pri kateri smo prosili za Božji blagoslov, nato pa smo se zbrali pod "platano", srečni, da se po enem mesecu spet vidimo.

Po vožnji z avtobusom smo se znašli v Trstu. Sonce je pripekalo in vsi smo načrtovali kopanje, saj je bilo še kar nekaj časa do odhoda. Naše pobožne želje so naletele na gluha ušesa našega vodiča Elvisa. Tako smo izvlekli karte in preverjali svoje kvartopirske sposobnosti.

Končno smo se vkrcali na "El Venezielos" in našli zavetje za "ruzake". Však si je našel svojo zabavo; bolj sanjavi so sedeli na vrhu palube, opazovali čudovite lučke v daljavi ter ugibali, katera mesta so to. Bolj poskakujejoče je pot zanesla v disko, glasbeno ž'udarjeni" pa so prijeli v roke kitare in originalno zapeli "I am sailing ... "

Glej ga, novo jutro je prišlo! Zjuraj smo bili vsi, po bolj ali manj neprespani noči, "preguncani" in premetani; na srečo pa ni bilo nikogar, ki bi doživel sladkosti morske bolezni.

Dan smo preživeli lenobno, poležavali smo in prepevali. Le Irena se je opogumila in se potapljala v bazenu (beri: banji). Seveda smo imeli tudi mašo in to v disko. Nismo sicer peli "Kaj se je danes z mano zgodilo ..." v tehno verziji, vendar so nas natakari vseeno spraševali, katera sekta smo. Večer se je bližal in upali smo, da bomo čimprej pristali. Zamuda je bila skoraj neopazna (samo 5 ur). Ob 2.00 zjutraj smo prispeli v Igumenico. Naš šofer (Kostas - faca) nas je, vse

zaspane, nazložil in začelo se je romanje po ovinkasti cesti, širine kolovoza, po hribih in dolinah. Tako smo, malo z zamudo, doživeli morsko bolezen. V hotel smo prispeli ravno na zajtrk, po njem smo si privoščili še kratak dremež; tako smo bili pripravljeni za ogled Meteor (samostanov na vrhu visokih skal). Spodobno "uštimate" (prvič in zadnjič vse punce v krilih) so nas spustili noter. Ogledali smo si pravoslavne menihe in se z njimi slikali... Gregor pa je ugotovil, da mu cerkev ni všeč, ker ima preozke stole.

Po tipičnem grškem kosilu (Souvlaki + Feta — glej leksikon) smo se odpeljali v Delfe. Nastanili smo se v hotelu Parnassos in se prelevili v mrzlično nakupujoče turiste - kot pravi Balkanci smo se pogajali za cene. Miha bi kmalu doživel defenestracijo, saj je omenil nekaj sosednjih držav (točneje: Makedonijo), za katere Grki menijo, da so njihove kolonije.

Pa spet "... Novo jutro ...*" - ogled Delfov s prijaznim vodičem, ki smo ga zaradi "rahlega" naglasa imeli za Američana. Odpeljal nas je po svetišču, Dionizijevem teatru, in nas s svojim pripovedovanjem potegnil s seboj v antične Delfe, kraj preroštva in velikih pričakovanj. Na tem kraju je bilo podpisanih veliko mirovnih pogodb med Grki in drugimi ljudstvi. Vodič nam je govoril o pitijah, o njihovih dvoumnih prerokbah, kot npr. IBIS REDIBIS NON MORIERIS IN BELLO (prevod: šel boš vrnil se boš ne umrl boš v vojni - vejica spremeni pomen). Sam pa nam je dal nasvet, ki nikakor ni dvoumen: "VEDNO UPAJTE!"

Povzpeli smo se do stadiona, kjer je potekal pentatlon in ki je ena redkih stvari, ki nas spominjajo na kamnolome oziroma nedokončane gradnje. Od tu je prekrasen razgled na morje oljk in vode.

Po ogledu muzeja nas je avtocesta zvabila v Atene - štirimilijonsko mesto, ki ne loči med

zgodovinskimi spomeniki in ameriško civilizacijo. Če bi kdo iskal mestne zgradbe iz grške zgodovine, naj se raje ne trudi, kajti nadebudni Grki so v grozni vnevi, da bi spremenili Atene v civilizirano mesto, porušili star, bogatejši del mesta in zgradili umazano, zanemarjeno mesto, ki se ubada z uničujočim prometom in pomanjkanjem pitne vode. Od starega mesta je ostalo le še mestno jedro "Plaka", kjer smo si ogledali grške plese in poslušali petje. Ples je bil bolj lesen, razen mogoče nekega plesalca, ki nikakor ni mogel svojih nog zadržati na tleh. Ves čas jih je metal nekam proti stropu.

Zjutraj smo šli na ogled mesta. Povzpeli smo se na Akropolo (gr. utrjeno mestno jedro - vladna palača ... itd), kjer nam je vodička opisala njeno zgodovino ter neprestan in žal neuspešen boj Grkov, da bi dobili nazaj večino kipov, ki so jim jih pobrali Angleži. Poleg razvalin Apolonovega templja in dveh teatrov, ki sta sprejela okoli 50000 gledalcev, nam je ostal v spominu tudi možakar, ki se je v lastno veselje "nastavil" za ogled in je imel mini krilo s 400 gubami ("pletkami"), ki ponazarjajo 400 let življenja pod Turki. Ko smo se peljali mimo vladne palače, se je ravno menjavala straža in fantje so ugotavljali, da ne bi bili za nič na svetu grška častna straža, ker bi morali nositi bele pajkice in belo mini krilo plus rdeče cikle z ogromnimi cofi ter dvigati noge, da se skoraj prevrneš - poleg tega pa še prenašati "buleče" turiste.

Od tu smo se odpeljali v muzej, kjer smo končno videli kipe, o katerih se učimo pri zgodovini (npr. metalec diska) in ki se jim v resnici vidijo vse mišice, žile..., do potankosti je izdelana vsaka podrobnost. Tako so resnični, da samo čakaš, kdaj bodo spregovorili.

Zvečer smo se napotili nakupovat - nekaj za mamico, nekaj za očka, nekaj za ... ("ma

ben, tu pa pustmo stat!"), nekaj zame, nekaj zate. To je res užitek, saj imaš ob enajsti uri zvečer (!), ko so trgovine še odprte, občutek, da je ravno sredi popoldneva. Andrej in Miha sta se že tako izurila v barantanju, da jima je manjkala le še črna brada in tugači, pa bi ju vzeli za svoja.

Zadnji večer v Grčiji! Ne, ne gremo še domov! Poslovali smo se od Aten in se znašli v Korintu v občudovanju dolgega prekopa; potem pa hitro v Epidaurus, kjer smo se postavili v sredino avditorija (amfiteatra) in zapeli nekaj pesmi. Tisti, ki so sedeli približno 50 m višje, so natančno slišali, kaj pojemo, in so nas tudi nagradili z aplavzom kot edine opogumljene pevce po antičnih Grkih.

Pot smo nadaljevali v Mikene, kjer smo ugotovili da je mesto sicer propadlo oz. bilo požgano že pred 3.600 leti, pa je - verjemite ali ne - grmovje še sedaj ožgano! Vodič nas je odpeljal v temno jamo, kjer smo srečali sonarodnjake, ki so pred jamo čakali kakšno jezikovno izobraženo dušo, ki bo razumela, da potrebujejo vžgalico, če se nočejo izgubiti v 8 x 5 m veliki jami.

Naša grška avantura se je končala v Patrasu, kjer smo poskrbeli za zalogo hrane in se "rešili" drahem in čakali na ladjo. Začelo je deževati, mi pa lepo kitaro v roke in z malo veselja in dobre volje smo pričakali ladjo, ki je imela le 3 ure zamude.

Sedaj se je začela naša 2. ladijska avantura. Ni bilo velikih sprememb - dan smo preživeli približno takole: spali, jedli, spali, jedli, spali, ... spali, jedli.

Andreja in Marija

NAGRADNA KRIŽANKA

Najprej definicija križanke (iz SSKJ), da boste vedeli kaj sploh to je.

KRIŽANKA -e, Ž; uganka, pri kateri se vpišujejo besede v vodoravne in navpične vrste: reševati križanko; izpolnjene križanke; nagradna križanka / slikovna križanka, pri kateri nekatere opise besed nadomeščajo slike / glasbena križanka, pri kateri se ugiba kak podatek o predvajani skladbi.

Namen križanke je seveda razvedrilo, kot lahko izvemo že iz naslovov oziroma imen "revij", ki so od prve strani pa vse do zadnje prepredene s črtami, ki so si med sabo pravokotne, in v kvadratke, ki jih tvorijo, vpišujemo gesla, ki jih navodila od nas zahtevajo. "Skriti namen" križanke pa je bistritev našega spomina. Najlažje rešujejo križanke ljudje, ki imajo široko splošno izobrazbo in velik besedni zaklad. Obenem pa ljudem pogosto zapolnjujejo prosti čas.

Križanka, ki sledi temu uvodniku, vsekakor nima avtorice, ki bi se profesionalno ukvarjala z njihovim "skladanjem", vendar upamo, da boste (z nekoliko truda) dobili geslo, ki govori o 4. letniku, ne ravno o letošnjem, ampak o splošni lastnosti četrtih letnikov. Geslo dobite, če po vrsti izpišete črke z oštevilčenih polj. O nagradah, ki bodo prišle "na grbo" reševalcem, ki bodo dobili pravilno geslo, pa bomo govorili oziroma pisali na naslednjih straneh.

[illegible]

No, križanko si (morda) rešil. Upamo, da ni bila prezahtevna. Kot si verjetno opazil, je po nekaterih zahtevah treba samo šteti črke (snov 1. razreda osnovne šole), vendar je bila to edina rešilna veja v težkih trenutkih, ko je naša vrla sestavljalka "zgubila živce".

Z nagradami vas ne bomo morili. Zaenkrat naj ostanejo skrivnost. Iskreno rečeno: nismo se še odločili. Vsekakor pa ne bodo take kot npr.: vikend paket na Starem gradu nad Vipavo ali strokovno vodena ekskurzija po Gradišču. Obljubimo, da bomo pripravili čimbolj domiselne in uporabne nagrade.

Rešitve križanke prepisite na listek in zraven prilepite kupon. Nagrajence bomo izžrebali do konca januarja.

Ne pozabimo! Rešitve prinesite uredništvu Isker:

4. letnik, Grabrijanova 19, 65271 VIPAVA.

Nagrajence boste opazili kmalu za tem na oglasni deski.

Želimo vam lepe praznike in veliko razvedrila ob reševanju križanke!

ISKRE ISKRE ISKRE ISKRE ISKRE ISKRE ISKRE ISKRE ISKRE ISKRE ISKRE ISKRE

REŠITEV NAGRADNE KRIŽANKE:

ISKRE ISKRE ISKRE ISKRE ISKRE ISKRE ISKRE ISKRE ISKRE ISKRE ISKRE ISKRE

KONEC

Gledam v morje -
sonce zahaja,
tisoč se misli v meni poraja.
Spet en dan
je minil,
misel na jutri me obdaja.
Bilo res lepo je,
sedaj več ne bo -
jutri čas mojih počitnic odhaja.
Bilo čudovito,
bolj ni mogoče;
že polnoč je mimo
in jutro prihaja.
Je konec brezdolja,
se šola začne,
tolaži me misel -
po dežju spet sonce je.

Sonja Puc

POSKUS SONETA ...

Bogata tvoja je lepota meni
In duša tvojega telesa sveta,
Sonet in misel moja bosta kleta,
Erato, ti povej ju ljubi eni.

Razkrij ljubezen, kot le mož jo ženi,
Med krili njen'mi bod'va v eno speta,
Erato, naj za vedno bova zreta,
Dorečem, slepi naj so pogubljeni.

Bridkost bo v meni živa, neprestana
In strašna bol za tabo ne pojenja,
Skeli od drugega zadana rana.

Enake tebi ni čez vsa hotenja;
Resnice madeža ne boš oprana,
Iztekel se je čas, ki se začinja.

David Puc

GALEB

Prežari me, o Božji Duh,
s soncem me ogrni,
odstrani pajčevino,
da zrl bom v daljino,
da moj pogled bo čist.
Kot blagodejni veter
mi lepšaj bolečine,
kot balzam bodi mi v bridkosti.
Spoznal sem v vsej sladkosti:
so višine,
ki vabijo,
in prepadi,
ki jemljejo pogum,
a kljub temu je veličastno biti galeb;
dano ti je v neskončno se Lepoto potopiti in spoznati,
da si lahko srečen tudi ti.

MOGOČE NEKOČ...

*Mogoče некоč,
tam v daljavi,
sovraštva obroč
bo za vedno izginil.*

*Ljubezen ostala
edina bo luč,
sreča za vedno
iz oči bo sijala.*

*Mogoče ...
nekoč ...
bo res lepo.*

*Saj ne da sovražimo,
da ljubimo, smo na svetu.*

Sonja Puc

BLODNJA

Blodim.

V temi ne najdem svetlobe.

V puščavi ne najdem poti.

V sebi ne najdem Boga.

Bog, zakaj si me zapustil?

Vem, da nisi bil to ti, a iščem

in ne najdem svetlobe,

ki razsvetlila bi mi temo,

ne najdem poti,

ki razjasnila bi mi puščavo,

ne najdem Te,

ker te ne znam iskati.

Govoriš mi:

“Išči pa boš našel,

trkaj pa ti bo odprto.”

Sedaj iščem, Gospod.

Trkam.

In našla sem te.

Lara Pižent

ČLOVEK

Življenje je pot.
Pot skozi trnje in puščavo
in pot po prijetnem gozdičku.
Ti si človek!

Živiš svoje življenje.
Včasih si vesel,
drugič pa žalosten,
vendar živiš!

Večkrat hočeš zbežati.
Nočeš potrpeti in vztrajati,
da pride boljše in lepše.
Toda trud ni zaman!

Odkriješ srečo.
Zadovoljen si in hočeš,
da bi bili tudi drugi takšni.
Tebi je uspelo!

Jana Koren

TURANDOT

Kaj more ljubezen, če vse je izgubljeno?

Takšna je tu stvar: uganke so tri, življenje je le eno.

Opera je bila štirikrat uprizorjena v Gallusovi dvorani Cankarjevega doma, premiera pa je bila 11. 2. 1995.

27. aprila je orkestru dirigiral Igor Švara, glavne vloge pa so bile zastopane v taki zasedbi: Martine Surais (Turandot), Jure Kušar (Kalaf), Robert Vrčon (Ping), Andrej Debevec (Pang), Jože Kores (Pong), Norina Radovan (Lui), Ivan Urbas (Timur).

Puccini, avtor opere, je libreto začel snovati leta 1920. Leta 1923 je delo nadaljeval, marca 1924 pa so se začeli kazati prvi znaki bolezni in konec novembra mu je po operaciji raka v grlu odpovedalo srce. Opere ni dokončal, to je storil Franco Alfano. Naj predstavim še povzetek vsebine:

PROLOG: kraj dogajanja je deloma soba v vili Giacomina Puccinija leta 1924. Obdan s služabniki, hudo bolan, maestro piše opero Turandot. Boji se, da opere ne bo dokončal in tako doživlja halucinacije. Nenadoma se odpro zidovi kabineta in zasedejo ga liki iz opere. Služabniki Pucciniju vrinejo vlogo slepega Timurja, služkinja se spremeni v sužnjo Liu. Iz globin sobe hiti tujec, v katerem Puccini spozna samega sebe v mlajših letih. Služabniki postanejo Ping, Pang in Pong.

PRVO DEJANJE: Princeza Turandot zahteva, naj snubcem, ki ne bi rešili treh ugank, vzamejo življenje. Kitajec razglasi smrtno obsodbo perzijskega princa. V ogledalu se kot prikazen pojavi Turandot in da znamenjenje za usmrteitev. Mladega moža, ki jo vidi, zaslepi njena lepota in v znamenjenje pripravljenosti, da bo odgovarjal na vprašanja, udari po ogledalu.

DRUGO DEJANJE: Prikaže se Turandot, ki se želi s tremi vprašanji maščevati moškemu, ki je osramotil eno njenih prednic. Mladenič reši vsa ta vprašanja in tako naj bi se Turandot poročila z njim. Zdaj pa postavi mladi mož uganko: če do jutra naslednjega dne ugane njegovo ime, naj ga usmrtijo.

TRETJE DEJANJE: Mesto živčno pričakuje naslednji dan. Ping, Pang in Pong se zamenjujejo, da bi odkrili mladeničevo ime. Timur in Liu naj bi izdala ime, ker pa tega ne naredita, med mučenjem oba izgubita življenje. Tu se s Puccinijevo smrtjo konča del opere, ki ga je napisal slavni skladatelj.

EPILOG: Liki ostanejo za trenutek sami z nedokončanim delom. Turandot in mladenič obupano brskata po notah, kar vstopi sel iz glasbene založbe Ricordi z ovojnic, v kateri je opera, ki jo je dokončal Franco Alfano. Delo se konča z velikim duetom, v katerem mladenič

objame Turandot in ji pove svoje ime: Kalaf. Pred ljudstvom Turandot takole razglasi mladeničevo ime: "Il Suo nome è Amor!"

Scena v Gallusovi dvorani je bila edinstvena ali, če povzamem besede dr. Zlobca (Delo, 18.02.1995): "Operе Turandot v taki scensko-kostumski in režijski postavitvi ne bomo videli nikoli več." Opera je bila na oder Gallusove dvorane postavljena v koprodukciji deželnega gledališča Salzburg, opere Nica, SNG opera in balet Ljubljana ter Cankarjevega doma.

Bila sem že na nekaj opernih predstavah, vendar take, kot je Turandot, še nisem videla. Presenetili so me tako pevci kot sama postavitev in tudi ideja opere, ki bi lahko bila primerna tudi za današnji čas.

Helena Baša

STANKO PREMRL

Kar nekaj nas je, ki velik del svojega prostega časa preživljamo s sodelovanjem v različnih cerkvenih ali drugih pevskih zborih. Tako v množici skladateljev vsakdo naleti tudi na ime Stanko Premrl - če ne drugače, ob petju slovenske himne, ki jo je uglasbil prav on. Letos pa se ga še posebej spominjamo, saj je 14. marca minilo trideset let, odkar je utihnila njegova struna.

Stanko Premrl se je rodil 28. septembra 1880 v Šentvidu pri Vipavi (danes Podnanos). Njegova glasbena pot se je začela že v zgodnji mladosti, ko je prepeval v domači cerkvi, nadaljevala pa v Ljubljani, kjer je obiskoval gimnazijo. Tu je pel v šolskem zboru, v osmi gimnaziji pa je bil že njegov zborovodja. Kot gimnazijec se je Premrl vpisal tudi v Glasbeno matico, kjer se je učil klavirja, harmonije in zborovskega petja. Leta 1899 je bil sprejet v ljubljansko semenišče. Že v drugem letniku je vodil semeniški zbor in ostal njegov zborovodja do konca študija. Desetega julija l. 1903 je bil Premrl posvečen v duhovnika, jeseni istega leta je nastopil službo kaplana na Vrhniki, l. 1904 pa je odšel študirat na Dunaj (kontrapunkt, kompozicija, orgle, solo petje...). Leta 1908 se je vrnil v Ljubljano in nastopil službo prefekta v Marijanišču. Hkrati je bil izvoljen v odbor Cecilijinega društva, kjer je z raznimi službami ostal do l. 1945. Istega leta je bil Premrl imenovan tudi za profesorja na Orglarski šoli v Ljubljani, kjer je do leta 1941 poučeval razne predmete. 1909 je Premrl dobil še druge ključne službe v slovenski cerkveni glasbi. Postal je organist in regens chori ljubljanske stolnice, imenovan je bil za stolnega kaplana. Naslednje leto je prevzel službo urednika glasbenih prilog Cerkvenega glasbenika ter vodje Orglarske šole. Kmalu je prevzel tudi mesto urednika literarnega dela Cerkvenega glasbenika. Tako kot je Premrl okoli leta 1910 te mnoge službe sprejemal, jih je ob svoji šestdesetletnici, se pravi okoli leta 1940, odlagal. Obdržal je le mesto urednika literarnega dela Cerkvenega glasbenika. Premrl je pisal tudi mnoge razprave in poročila o raznih cerkvenoglasbenih vprašanjih. Stalno je spremljal koncertno in glasbeno dejavnost v Ljubljani in Sloveniji in o tem poročal v Cerkvenem glasbeniku. Zadnja leta ni več mogel maševati, sicer pa je bil vseskozi šibkega zdravja. Umrl je v Ljubljani, 14. marca 1965.

Premrl je prvo skladbo objavil l. 1900, zadnjo pa l. 1964. Razdalja med tema dvema letoma pa se deli nekako v tri obdobja.

Prvo obdobje traja od 1900 do 1916. V tem času Premrl zaključi študij na Dunaju in se vrne v Ljubljano. To so bila nekako študijska, pripravljalna leta, po l. 1908 pa začne Premrl glasbeno in umetniško zoreti.

Drugo obdobje traja od 1916 do 1930. V tem času Premrl doseže svoj umetniški višek, ki ga predstavlja Maša sv. Jožefa.

In še zadnje, tretje obdobje, je čas med letoma 1930 in 1965. Je najdaljše. V začetku Premrl

komponira v slogu svojega drugega obdobja, po letu 1945 pa začne Premrllov umetniški razvoj počasi upadati.

Stanko Premrl je velika glasbena osebnost, mimo katere ne more nobena zgodovina slovenske glasbe našega stoletja, tako cerkvene kot posvetne. Njegov opus obsega preko tisoč del, veliko pa jih ni objavljenih.

“... Premrl bi po svojem pomenu v slovenski cerkveni glasbi, po številu skladb in njih kvaliteti zaslužil večjo popularnost tako pri zborovskem kot pri ljudskem petju. Vsakdo rad posluša Premrla, vendar ga sorazmerno malo izvajajo, ker je, se zdi, za preproste pevce zahteven. Nobena skladba ni lahka. Težko je Premrla pravilno zapeti, a ko ga zadeneš, poje sam...” (Družina, Velika noč 1975)

Res je Premrl zahteven, a to ni razlog, da se ne bi pogosteje pojavljal v repertoarjih naših zborov.

Sonja Rosa

TIŠINA

Srce mi vleče v samoto,
 v sveti molk bližine Božje,
 saj to edino je orožje
 v tem svetu, polnem zla,
 ki nosim ga na dnu srca.

Ti vabiš me v višine,
 k vrelcu blažene tišine,
 kjer Tvoj tihi, mili glas,
 spreminja mene, moj obraz.

MOLITEV K SVETEMU DUHU

Marija, po Svetem Duhu si spočela Jezusa, ki ti je dal milost, da si v svojem srcu premišljevala in doumela Božjo besedo. Ostala si mu zvesta do konca.

O, Sveti Duh, molim te z Marijo: obdari me s Svojimi darovi.

Prepoji me s Svojo ljubeznijo, da bom po Tebi zmožen ljubiti Boga nad vse in svojega bližnjega kakor samega sebe.

Vtisni mi v dušo Svojo modrost, da me bo Tvoj duh vodil v delu, odločitvah, mislih, čustvih ...

Duh dobrega sveta, obsipavaj me s tem darom, da bom v ljubezni lahko pomagal tistim, ki se zatekajo k meni, in da bodo moje besede luč za druge.

Duh Jezusov, daj mi moč, da bom zmožen premagati skušnjave in da izpolnim voljo Očeta, še prav posebej, ko je težko.

Duh Moči, okrepi me v trenutkih slabotnosti.

Duh Življenja, naj raste v meni Božje življenje, ki mi je bilo dano po Tebi v telesu moje matere in pri krstu.

Božji plamen, vžgi v mojem srcu plamen ljubezni, da bo izginila tema greha.

O, Duh, ozdravi moje rane in daj življenje vsemu, kar si položil vame.

Posveti me, da ti bom daroval svoje križe in težave. V zaupanju me uči zahvaljevati se tudi za majhne stvari.

Duh Resnice, bivaj v meni, da bom pričeval za Tvojo ljubezen, Tvoj mir in pravičnost.

Naj vsak dan vsa moja dejanja oznanjajo besedo Očeta v vsem njenem blišču.

Sveti Duh, vodi svetega očeta, škofe, duhovnike in vse, ki oznanjajo Božjo besedo.

Duh molitve, uči nas moliti, očisti naša srca. Naj v nas raste volja, da ti posvetimo čas; naredi našo molitev bolj vredno. Sveti Duh, moli v meni; daj mi milost moliti s srcem.

Marija, tudi jaz hočem odpreti svoje srce Svetemu Duhu. Prav tako kakor ti. Naj Bog deluje v meni in me utrdi v veri.

Sveti Duh, danes Te izberem, po Mariji, za Gospodarja vsega svojega bitja. V veri in upanju Tvoje neskončne ljubezni, ki se je ponavzočila v Mariji, se odpovem vsakemu slabemu duhu in izberem Tebe, Duha Luči, Ljubezni, Miru in Reda. Posvetim ti vse svoje talente in hočem delovati le v Tvoji luči. Dam ti vse pravice nad svojim življenjem.

Čuj nad menoj in vodi me k Očetu. Molim Te z Marijo po Jezusu.

AMEN.

n.n.

“IMENOVAL GA BOŠ EMANUEL”

“Trideset let je imel David, ko je postal kralj, štirideset let pa je vladal. V Hebronu je kraljeval nad Judom sedem let in šest mesecev, v Jeruzalemu pa je kraljeval triintrideset let nad vsem Izraelom in Judom” (2 Sam 5, 4-5). Ko je zavzel trdnjavo Jeruzalem in jo naredil za svojo prestolnico (letos je stara ravno 3000 let!), je sklenil sezidati v njej hišo za Gospoda: “Ne stopim v šotor svoje hiše, ne grem na ležišče svoje postelje, ne dovolim spanja svojim očem, ne svojim trepalnicam počitka, dokler ne najdem mesta za Gospoda, bivališča za Jakobovega Močnega” (Ps 132, 3-5).

David je želel, da bi v njegovi prestolnici tudi Gospod imel svoj dom in svoje bivališče kot stalni naseljenec in domačin znotraj mestnega obzidja.

In Gospod je Davidu in številnim njegovim rojakom vedno znova razodeval svoje hrepenenje in željo po prebivanju in sožitju s človekom. Po preroku Ozeju jim je govoril, da se nima za tujca med njimi: “Sveti sem v tvoji sredi in ne prihajam v mesto” (Oz 11, 9).

Njegova modrost je opazovala vso zemljo in gledala, kjer bi našla svoj prostor: “Tedaj mi je zapovedal Stvarnik vsega, On, ki me je ustvaril, mi je odkazal stalen šotor. Rekel je: V Jakobu postavi svoj šotor, v Izraelu imej svojo dedino!” (Sir 24, 8).

Evangelist Janez je videl dokončno uresničenje omenjenih pričakovanj in hrepenenj: “In Beseda se je učlovečila in se je naselila med nami; in videli smo njeno slavo, slavo kakor edinorojenega od Očeta: polno milosti in resnice” (Jn 1, 14). Ali pa tudi med nami? Kadar smo zbrani v Njegovem imenu (Mt 18, 20).

dr. Jurij Bizjak

BOG - LJUBEČA NAVZOČNOST

Prihaja.
 Prihaja tiho, mehko.
 Prihaja vsak dan,
 govoreč,
 da je On tisti,
 ki moje življenje vodi v nov dan.
 Košček veselja mi položi v srce in odide.
 Je kot plamen sveče,
 toda Njegov sij je drugačen;
 dovolj je le žarek,
 pa si kot pijan od nedoumljive sreče.

VICI

- Na vaši reklami piše, da imate sendviče z vsem mogočim mesom!
 - Res je!
 - Torej mi dajte sendvič z dinozavrovim mesom!
 - To žal ni mogoče, ker je zmanjkalo kruha.
- Policaj zapiska za žensko, ki je izsiljevala prednost. Ženska ustavi, izstopi, ter primaže policaju kľofuto z besedami: "Za mano že ne bo nihče žvižgal."

Žena možu kadilcu:

- Kaj ne veš, da je nikotin počasi delujoč strup?
- Mož:
- In kaj bi rada, da začnem kaditi ciankalij?!

Gost: "Natakar, ta zrezek je majhen in žilav."
Natakar: "Bodite veseli, da ni velik, ker bi se več časa mučili."

Lev vpraša zajca, kdo je kralj živali.
- Ti, lev.
Ravno tako pritrdita tudi volk in medved. Ko pa pride do slona, ga ta pretepe.
Lev mu reče: "Saj ti ni treba takoj pobesneti, če ne veš."

"Zakaj gredo Gorenjci vedno v skupinah po pet k maši?"
"Ne vem."
"Ko pobirajo miloščino, se eden zgrudi, štirje pa ga odnesejo ven."

V PARIZU

"Pustite alkohol pri miru. Kaj ne veste, da na leto uniči 10000 Francozov?", pravi mimoidoči opitemu možakarju pred pariško kavarno.
"To me pa nič ne briga," mu zabrusi ta, "saj sem Slovenec."

DOGAJA SE ...

... da profesorice sanjajo dijake, ki prostovoljno ponavljajo 3. letnik, ker v četrtem baje ni košarke ...

... da v semenišču v času, ko ni elektrike, semeniščniki na hodniku strašijo ravnatelja ...

... da imajo dijaki težave z ravnotežjem - pogosto namreč padajo s stolov ...

... da se pri slovenščini nenadoma pojavljajo "ubitačni" stavki ...

... da poročna koračnica zmede še tako prebrisanega matematika ...

... da profesorji, vsaj nekateri, ugotavljajo, da le obstaja razlika med zaman in zastoj ...

KAZALO

V OBJEMU STENE	2
NOČ	3
BIL JE ZARES ODŠTEKAN DAN	4
ISKALCI ŽE DAVNEGA	6
IZLET V JEZUSOVO SRCE	7
LEPO JE BITI MLAD	8
KAJ SEM?	10
V TIŠINI SE PORODIJO MISLI	11
KAKO ČUDOVIT SVET!	13
RAZMIŠLJANJE O LJUBEZNI	14
KALIMERA, KALISPERA . . . VEČ PA NE ZNAMO	15
KONEC	19
POSKUS SONETA	20
GALEB	21
MOGOČE NEKOČ... ..	22
BLODNJA	23
ČLOVEK	24
TURANDOT	25
STANKO PREMRL	27
TIŠINA	29
MOLITEV K SVETEMU DUHU	30
“IMENOVAL GA BOŠ EMANUEL”	32
BOG - LJUBEČA NAVZOČNOST	33
VICI	34
DOGAJA SE	34

ISKRE

Glasililo škofijske gimnazije

Leto XXVIII, številka 1, Božič 1995

Iskre

Grabrijanova 16, 65271 Vipava

Glavni urednik: Gregor Bilban

Odgovorni urednik: Primož Križaj

Tehnični urednik: Andrej Vurušič

Finančna služba: Miha Turk

Vinjete: Jana Koren, Anja Žgur idr.

Križanka: Helena Baša

Mentorici: Tatjana Božič in Bojana Kompara

Lektor: Janez Zupet

Tehnični mentor: Marko Pregelj

Oblikovanje: ArtTECH

Tisk: Tiskarna Bratož

Naklada: 350 izvodov

December, 1995

Iskre se vzdržujejo s prostovoljnimi prispevki
za katere se že vnaprej zahvaljujemo!

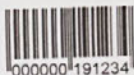
**SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI**

SKRE

S SKUPNIMI MC

Inv.št.

19123

*Prvi žarki so že obsij
Odpira se vedno lepši pogled
Tam v dolini pa je še mrak
Redki še spijo
Počasi, drug za drugim odhajajo na delo
Eni pa so se odpravili v hribe
Živali in rastline jim delajo družbo
Lepote stvarstva opevajo
Jasno nebo jim vliva poguma
In tako se vedno bolj dvigajo
Vsi hočejo doseči cilj
Okrog in okrog so že same skale
Sami bi težko premagali utrujenost
Toda s skupnimi močmi jim je uspelo.*

DOSEGLI SO VRH.

Jana Koren

Semenišče Vipava

19123